

PROLOOG

Het begon net te schemeren toen ze hem in de vroege ochtend uit de cel haalden.

Hij had de hele nacht in de kou op zijn knieën zitten bibberen, slechts gekleed in dat dunne witte nachthemd dat hij had moeten aantrekken. De paar keer dat hij in slaap was gevallen, was een por met een geweerloop voldoende geweest om hem weer wakker te maken.

Hij had overal pijn, maar dat had hij meestal door al het zware werk. Hij was altijd sterk en atletisch geweest, en dit was ervan over. Hij kon de knobbels op zijn polsen en vingers zien. Zijn sleutelbeen stak zo scherp door zijn huid dat je er papier mee kon snijden. Ze hadden hem niet eens het handjevol rijst gegeven dat ze meestal op dit tijdstip uitdeelden. En ook geen water.

Je moet vasten, hadden ze tegen hem gezegd, maar als je al verhongerde, kon er van vasten geen sprake zijn. Je verhongerde alleen nog meer.

Hij probeerde niet aan eten te denken. Vroeger had hij zich er ook nooit druk om gemaakt waar de volgende maaltijd vandaan kwam; op elk moment van de dag of de nacht waren er hamburgers, pizza's en broodjes. Patat en bier. Die hele periode leek nu een vage droom. Naar school gaan. Meisjes. Feestjes. American football waarbij je vlaggetjes moest afpakken, frisbeegolf en de bar, de laatste bar waar altijd zoveel vrienden zaten. Hadden ze hem ooit gemist? Merkten ze eigenlijk wel dat hij weg was?

God, wat had hij een honger, en hij wilde alleen maar slapen. En nu kwamen ze hem halen.

Zes mannen, niet meer dan schaduwen in het donker, maar hij wist dat ze knuppels en geweren hadden. Die hadden ze altijd. Ze trokken hem rechtop, ook al had hij geen gevoel meer in zijn voeten, en lieten hem stampen tot de verdooving verdween. Het deed zo'n pijn dat de adem hem werd benomen. Het voelde onwerkelijk. *Dit ben ik niet. Ik heb een leven. Ik heb een gezin. Onmogelijk dat ik hier zit.*

Buiten de schuur begon het boven de bomen te schemeren, maar verder was het nog steeds donker, en hij kon de grond nauwelijks zien terwijl hij voortstropelde. Er klonk muziek, als opstijgende mist. Dat hele klotekamp was aan het zingen. Hij herkende de hymne niet; hij was katholiek opgevoed en het enige wat hij op dit moment echt wilde was bidden. Hij had de hele nacht niet gebeden, ook al hadden ze hem dat opgedragen. *God, help me alstublieft. Alstublieft.*

Hij was blootsvoets en de steentjes op het pad veroorzaakten diepe, bloedende snijwonden, maar toch sleepten ze hem verder. Heuvelafwaarts. Rechts van hem was een enorm hoog stalen hek. De zware verschansing die de hele wereld buiten de deur hield. Ooit, in een vorig leven, zou hij hebben gedacht dat hij misschien wel over dat hek kon klimmen. De littekens zaten er nog.

Misschien laten ze me vrij, dacht hij. Diep vanbinnen wist hij dat dat niet waar was. Hij wilde het niet weten, en daarom stropelde hij voort, terwijl hij bleef bidden en hoop bleef koesteren, terwijl al die zingende stemmen achterbleven. Nu was hij alleen met de zwijgende gelovigen en hun geweren. Het enige wat hij kon horen was zijn adem in zijn benige borstkas.

Het vale licht ging nu schuil achter de bomen. Hij kreeg het gevoel een graf in te lopen en wilde wegrennen, schreeuwen, vechten, in elk geval iets doen, want ooit was hij verdomme een sterke, zelfverzekerde kerel geweest die nergens bang voor was, of niet soms?

Hij rende niet weg.

Stilletjes wegglippen was beter.

De snijdende kou pijnigde hem. Hij had niet meer aan dan zijn dunne kiel, en zijn handen en voeten waren door de kou grotendeels alweer gevoelloos. De mentholgeur van de bomen had een gezellige kerstsfeer moeten opwekken, maar hij rook eigenlijk alleen zijn eigen pure angstzweet. Het leek wel alsof zijn mond vol watten zat, zo droog voelde die aan. Misschien droom ik dit wel, dacht hij. Misschien was het allemaal een droom, misschien ben ik dronken geworden in Charlie's Tavern en word ik zo meteen in de slaapzaal wakker naast Brie en blijkt dit gewoon een stomme nachtmerrie te zijn.

Brie. Zijn vriendin. Hij vroeg zich af wat ze nu aan het doen was. Of ze hem ooit miste. Hij dacht aan zijn ouders en dat ze nog steeds naar hem op zoek moesten zijn.

Dat deed pijn.

Ze kwamen uit de schaduw van de bomen tevoorschijn, en hij kon niet anders dan stoppen en toekijken. Er lag een koel meertje met kabbelende golfjes voor hem, dat in het ochtendgloren roze oplichtte. En er was een waterval... een waterval die donderend van de rotsen boven hem omlaag stortte en in een witte nevel van gewichtloos stuivend water eindigde. Boven de nevel bewoog een zwakke regenboog heen en weer.

Het leek hier warmer. Vredig.

Father Tom wachtte aan de oever van het meer. Hij droeg een wit overhemd en een witte broek, en zijn lichtgrijze haar lichtte in dezelfde tint op. Oud haar, oud gezicht, jonge donkere ogen die alle geheimen van het universum leken te kennen. De ogen van een heilige, zoals de Congregatie altijd zei.

Father Tom was absoluut knettergek.

'Broeder,' zei Father Tom. 'Welkom. Je hebt lang en lonend gewerkt, en hoewel je als vreemdeling naar ons toe bent gekomen, zul je ons als permanent onderdeel van onze familie ver-

laten. Vandaag zul je door de doop in de Congregatie worden opgenomen, en waar je ook heen mag gaan, je zult altijd een van ons blijven. Je oude leven is voorbij. Laat je nieuwe leven beginnen.’

‘Nieuwe leven,’ zei iemand vlak bij hem, en de anderen mompelden dezelfde woorden. Hij was te verdoofd. Betekende dit dat ze hem zomaar lieten gaan? Was dat echt mogelijk?

Ja, laat me gaan, stelletje achterlijke idioten. Laat me gaan, dan loop ik meteen naar de politie en zorg ik ervoor dat jullie zo snel in de nor belanden dat zelfs God niet meer weet waar hij jullie moet zoeken.

Dat waren de woorden van de man die hij ooit was geweest, de sterke jonge vent die had gevochten en geschreeuwd en had gelooft dat hij tot alles in staat was en alles kon overleven.

Maar de man die hij nu was, bibberde slechts als een lammetje in het slachthuis. Het lukte hem niet meer om die man van vroeger te worden.

Misschien lieten ze hem uiteindelijk wel gaan, als hij maar gedwee was. En als hij hier weg kon, zou hij misschien ook nooit meer spreken over wat er hier was gebeurd.

Hij liep met Father Tom tot zijn middel het water in. Hij kon zien dat het vlakbij ineens een stuk dieper werd, een donkerblauw gat dat in vele duizenden jaren door het onophoudelijk vallende water was uitgehold. Wie wist hoe diep het daar was? Hij stond letterlijk aan de rand van de afgrond. God, het was zo koud dat hij zelfs nauwelijks meer rilde. Zo koud dat het water warm begon aan te voelen.

Father Tom glimlachte naar hem alsof hij de kou helemaal niet voelde en zei: ‘Geloof je in de kracht van onze heer Jezus Christus en zijn hemelse vader?’

Hij knikte alleen maar. Het voelde als een stuiptrekking. Het deed pijn. Hij wilde alleen maar slapen.

‘Laat je dan schoonwassen in het bloed van het lam en begin

opnieuw. Je hebt met je geloof geworsteld, maar dat is nu voorbij. Je bent een heilige van de Congregatie.’

Hij had er niet op gerekend dat Father Tom hem onder water zou duwen; het ging snel en routineus, alsof hij het al duizenden keren had gedaan. Hij spartelde tegen, maar Tom hield hem een paar seconden lang onder water, voordat hij weer in de ochtendnevel boven mocht komen.

Eerst wilde hij het door de schrik en de kou op een gillen zetten, maar de opluchting overheerste al snel. Het was hem gelukt. Hij had het overleefd. Hij draaide zijn gezicht op naar de opkomende zon en haalde luid schreeuwend adem. *Ik leef nog. Ik leef nog! Ik zal hieruit ontsnappen.*

‘God is met je, broeder,’ zei Father Tom. ‘Door jouw dienstbaarheid is onze redding verzekerd.’

Hij had ze niet zien aankomen, maar er stonden nu nog twee mannen om hem heen in het water, en hij besepte dat er iets niet klopte. Hij probeerde naar de oever te komen.

Maar een van hen pakte zijn schouders beet en de ander dook onder water.

Hij voelde dat er iets om zijn middel zat waaraan werd getrokken. Hij wist niet wat het was totdat hij zijn handen in het water stak.

Het was een grote, dikke ketting die strak om zijn middel zat, en Father Tom klikte een hangslot aan de ketting vast.

De mannen lieten hem los en stapten naar achteren.

Je zei dat je me zou laten gaan. Begin opnieuw, zei je. Terwijl dat als een weeklacht in zijn gedachten bleef klinken, klemde hij in een wanhopig besef van wat hem te wachten stond zijn kiezen op elkaar.

‘God zegene je, heilige,’ zei Father Tom, en hij duwde hem over de rand in de afgrond.

Het laatste wat hij zag was het zware ijzeren gewicht aan het eind van de ketting dat hem omlaagtrok, het duister in, en de

laatste ochtendglinstering op het wateroppervlak boven hem.

Ijzige kou.

Hij voelde hoe hij tussen de witte botten op de bodem terechtkwam. Terwijl de pijn in zijn longen ondraaglijk werd, herinnerde hij zich ineens dat hij een kind was. Een kind dat uit een nachtmerrie ontwaakte. En het allerlaatste wat in hem opkwam was zijn moeder die fluisterde: *Stil maar, schatje. Nu ben je veilig.*

1

Gwen

Als mijn privételefoon overgaat, controleer ik het nummer van de beller. Macht der gewoonte. Er zijn maar zes mensen op de hele wereld van wie ik op dit nummer telefoontjes aanneem. En jawel, het is Sam Cade. Terwijl ik in gedachten een vreugdesprongetje maak, druk ik op de toets en breng de telefoon naar mijn oor.

‘Hé, vreemdeling,’ zeg ik. Ik hoor het gespin diep in mijn keel.

‘Wat je zegt ben je zelf,’ antwoordt hij. Ik hoor de hese toon ook in zijn stem. Ha, een diepere laag. Heel sexy. ‘Hoe is het daar?’

‘Op dit moment gebeurt er helemaal niets,’ zeg ik, en ik gaap. Het is halfvier ’s nachts, en ik zit al drie uur in deze kille huurauto, even afgezien van een kort uitstapje naar de buurtwinkel om te plassen en een grote beker koffie te halen, waar ik spijt van ga krijgen. ‘Ik zit te wachten tot mijn doelwit in actie komt.’

‘En wat gaat hij dan doen?’

‘Goede vraag.’

‘Dus je wilt het me niet vertellen?’ Hij klinkt geamuseerd.

‘Dat snap je best. Niet voordat ik het zeker weet. Je bent trouwens nog laat op. Of al vroeg. Een van beide.’

‘Vroeg. Ik ben gewoon met wat papierwerk voor de komende dag bezig,’ zegt hij. ‘De kinderen liggen trouwens lekker te slapen. Ik ben net wezen kijken.’

Mijn kinderen zijn alles voor me, en dat weet hij. Sam weet

ook heel goed dat hij een van de zeer weinigen is aan wie ik mijn kinderen toevertrouw. Mijn dochter Lanny zit in een moeilijke fase – ze is zestien maar doet alsof ze twintig is. Mijn zoon Connor is dertien en gedraagt zich zowel te volwassen als te kinderlijk voor zijn leeftijd. Nee, mijn kinderen zijn geen doetjes.

En dat hoeven ze ook helemaal niet te zijn. Ze moeten nu al hun halve leven omgaan met het verschrikkelijke besef dat hun vader een seriemoordenaar was, en met de even zware last dat anderen hen daarom haten. Ik wil hen tegen de wereld beschermen, maar dat kan ik uiteraard niet. Toch wil ik dat blijven proberen.

“Ben je voor zessen thuis?” vraagt hij me, en ik zucht. ‘Oké, geeft niet. Wil je dat ik Lanny wakker maak als ik vertrek?’

‘Ja, dat lijkt me beter. Ik kan er niet op rekenen dat ze de wekker hoort en Connor wekt. Ik stuur je een appje zodra ik onderweg ben.’ Ik wil mijn kinderen laten slapen. Ze moeten om zeven uur opstaan, maar een extra uur slaap is voor een tiener hetzelfde als tien uur voor mij.

Geen van tweeën zal uit bed willen komen, en in school hebben ze al helemaal geen zin, maar ze zijn aan onaangename toestanden gewend. Ik weiger pertinent ze thuis les te geven. Gezien onze familiegeschiedenis zal hun leven nog ongelooflijk moeilijk worden. Ze moeten nu leren hoe ze daarmee om moeten gaan – ik wil niet dat ze als porseleinen poppetjes in een vitrinekast achttien worden.

Er liggen monsters op de loer.

We hebben allemaal baat gehad bij gezinstherapie. Ik heb de kinderen een paar maanden lang individuele therapie laten volgen, en daarna samen. Sam en ik zijn als stel bij een andere therapeut geweest. Nu volgen we als gezin eenmaal per week therapie, en ik denk voorzichtig dat het nu beter gaat.

Behalve dat de inwoners van Norton de gelederen tegen ons hebben gesloten.

Ik weet niet goed hoe het komt dat ze ineens zo'n afkeer van ons hebben; misschien ligt de oorzaak in Sams onbedoelde, maar nog steeds voortwoekerende vete met een stel machtige drugsdealers uit de heuvels hier. En deels is het ook aan mezelf te wijten, omdat ik met een tv-interview had ingestemd. De situatie was uiteindelijk volstrekt onhoudbaar geworden. Daardoor was de media-aandacht voor het altijd zo rustige Stillhouse Lake alleen nog maar groter geworden. Ik had gedacht een goede daad te verrichten, maar het leek wel alsof er een vuilniswagen met het afval van tien dagen op mijn hoofd werd leeggekieperd.

De internettrollen zijn terug, even meedogenloos in hun demonische leedvermaak als altijd. Ik weet nooit goed wat ze eraan hebben om mijn leven te vernietigen, maar ik moet ze nageven dat ze bijzonder vasthoudend zijn. Onlangs las ik in een bericht op een internetforum dat ze erop uit zijn om mijn kinderen live voor de webcam zelfmoord te laten plegen. Dan moet je wel volledig gestoord zijn, maar dit is toch echt de waarheid. En verontrustend genoeg gaat het ook niet om zeldzame incidenten.

We worden elke dag weer met zulke psychopaten geconfronteerd. Ik noem hen liever geen monsters; het zijn gewoon verveelde, boze mensen zonder enige empathie, die mij gebruiken om hun woede op te koelen. Ik was immers getrouwd met Melvin Royal, de beruchte seriemoordenaar. Hij slachtte voor de lol vrouwen af, dus daar zal ik dan ook wel verantwoordelijk voor geweest zijn. Nee, die voortdurend opduikende trollen zijn niet de monsters. Ik weet wat echte monsters zijn – ik heb ze gekend. Ik heb ze getrotseerd, Melvin inbegrepen.

Ik dood monsters. Je zou denken dat ze dat wel in gedachten zouden houden.

Ik praat een halfuurtje met Sam en vind vertroosting in zijn liefdevolle warmte. Ik ervaar een diep genestelde behoefte om hem bij me te hebben, maar we weten allebei dat daar nu geen sprake van kan zijn. Nu de bekrompen inwoners van Norton

ons grotendeels mijden, heeft hij geen opdrachten meer in de bouw en moet hij zijn werk verder weg zoeken. Dat betekent langer in de auto zitten en minder thuis zijn.

Ik werk voor een recherchebureau buiten de stad dat me binnen mijn opgegeven actieradius een grote variëteit aan zaken toebedeelt; ik mag weigeren wat ik niet aankan of waar ik geen zin in heb. Ik verdien een behoorlijk salaris en het werk ligt me goed.

Momenteel gaat al mijn aandacht uit naar een schatrijke CEO, Greg Kingston genaamd. De opdracht is afkomstig van de raad van bestuur van zijn bedrijf, die zich zorgen maakte over zijn merkwaardige gedrag, zoals de formulering luidde, en de zorgwekkende financiële positie van het bedrijf. Ik heb al de nodige frauduleuze transacties via zijn pr-bedrijf in Florida ontdekt, die overduidelijk zijn digitale vingerafdrukken dragen. Dat was allemaal niet zo moeilijk – ik stuur mijn bevindingen naar de raad van bestuur, die moet beslissen of er actie wordt ondernomen. Waarschijnlijk zijn Kingstons dagen geteld.

Maar tijdens het schaduwen van Kingston heb ik nog iets anders ontdekt, wat me veel grotere zorgen baart. Ik weet nog niet precies wat het is, en daarom heb ik niets tegen Sam gezegd. Op dit moment beschik ik alleen over een aantal aanwijzingen en mijn intuïtie, op basis waarvan ik één belangrijke vraag heb.

Waarom zou iemand met de sociale status en het banksaldo van Greg Kingston in hemelsnaam in een armoedig motel in een louche buurt van Knoxville logeren, terwijl hij tegelijk een kamer heeft gereserveerd in het superluxe Tennessee Hotel?

Er zijn een paar redenen waarom een man als Kingston in zo'n logement zou verblijven: om prostituees te bestellen, drugs te kopen of om zich met nog duisterder zaken bezig te houden. Ik hoop eigenlijk dat hij alleen maar een voorliefde voor prostituees in de louche buurten van de stad heeft. Dat zou in deze zaak de best mogelijke conclusie zijn.

Maar dat is me niet gegund.

Ik kijk toe hoe een onopvallende donkere auto parkeert. Een dikke, gedrongen blanke man stapt uit. Hij draagt een spijkerbroek en een effen jack, en hij heeft een honkbalpet diep over zijn gezicht getrokken. Geen tas, dus als hij een drugsdealer is, levert hij niet meer af dan wat er in zijn zakken zit. Ik denk niet dat iemand met Kingstons monsterlijke ego niet meer dan een minizakje zou afnemen.

Als de man het achterportier van de auto opent, wordt het me duidelijk dat het niet om drugs gaat.

Het meisje zal hoogstens twaalf zijn, en ik krijg een droge mond. Mijn hart begint te bonzen. Ik dwing mezelf om kalm te blijven en maak zo veel mogelijk foto's. De nummerplaat. De kenmerken van de auto. Zo duidelijk mogelijke foto's van het meisje. Ze draagt een blauwe jurk die bij een jonger kind hoort en heeft zo'n afwezige, verslagen blik op haar gezicht dat ik het op een gillen wil zetten.

Op het moment dat Greg Kingston de deur van de motelkamer opent en de gedrongen man een hand geeft, zie ik zijn gezicht heel duidelijk. Hij leidt het meisje en de man de kamer in en sluit de deur.

Met trillende handen leg ik de camera neer en kies het alarmnummer 911. Ik doe zo kalm mogelijk verslag en laat weten dat er een meisje in groot gevaar verkeert en mogelijk op ditzelfde moment misbruikt wordt. Als ik het mis heb en Greg Kingston dit louche motel heeft opgezocht om bijvoorbeeld zijn neef en nicht te ontmoeten, heb ik een enorm probleem.

Maar ik weet dat ik het bij het rechte eind heb. Ik ben er getuige van dat een kind wordt verkocht en moet me tot het uiterste beheersen om de komst van de politie af te wachten, in plaats van de twee mannen tot pulp te slaan en dat kind naar een veilige plek te brengen.

Het duurt niet lang. Nog geen vijf minuten, maar het lijkt een

eeuwigheid. Het is een opluchting als de surveillanceauto langzaam en geluidloos de parkeerplaats op rijdt. Ik stap uit mijn auto en praat met de twee geüniformeerde agenten. Ze nemen me serieus, vooral nadat ze de foto's op mijn camera hebben bekeken. Terwijl ik vol spanning huiverend tegen de auto aanleun, bonzen ze op de moteldeur.

Het is snel voorbij. Ik weet niet wat ze in de kamer aantreffen, maar het is genoeg om Kingston en zijn gedrongen vriend in de boeien te slaan, en als het meisje naar buiten komt, zie ik dat ze in een deken is gewikkeld. Haar afwezige, doodse gezichtsuitdrukking heeft plaatsgemaakt voor een blik die echte emotie lijkt te verraden.

Een begin van hoop.

Er arriveert een ambulance met zwaailicht, even later gevolgd door een rechercheauto. In het hele L-vormige motelcomplex maken de gasten van vanavond zich stilletjes uit de voeten. Niemand wil in dit gedoe verstrikt raken.

Uit Kingstons blik spreekt een moordzuchtige woede. Volgens mij zou hij veel angstiger moeten kijken, en daarom bel ik de redactie stadsnieuws van de regionale krant en een paar nieuwszenders. Ze zullen dit een prachtverhaal vinden, vooral als ze nog een foto kunnen krijgen van de machtige Greg Kingston in zijn onderbroek, terwijl hij zijn keurige zwarte sokken nog aanheeft. Hij ziet er bleek en mager uit, kwetsbaar ook. Perfect voor een voorpagina.

Na een tijdje lopen de twee rechercheurs naar mij toe. Ik geef ze mijn visitekaartje en leg uit wat ik hier aan het doen ben. Mijn camera heeft internet, zodat ik ze de foto's rechtstreeks kan sturen. Vanaf mijn telefoon voeg ik de vage berichten uit internetfora toe die me naar dit motel hebben gebracht. Ze zijn allemaal in code opgesteld, maar desondanks werd mijn nieuwsgierigheid gewekt. En ik zie dat dat ook voor de rechercheurs geldt, gezien de blikken die ze uitwisselen.

Ik leg een verklaring af en beloof naar het bureau te komen om meer vragen te beantwoorden als ze me nodig hebben. Een van hen heeft mijn naam duidelijk niet herkend; ik let daar altijd op, maar hij schrijft die gewoon op, samen met mijn contactgegevens, en loopt weg.

De andere rechercheur blijft naar me staan kijken. Ik zie aan haar blik dat er een belletje is gaan rinkelen. Intuïtief zet ik me schrap en wacht op de sneer, het wantrouwen, de belediging.

Maar ze zegt: 'Ik ben blij dat het u gelukt is alle narigheid te boven te komen, mevrouw Proctor. Dat zal niet makkelijk zijn geweest. U zorgt toch wel goed voor uzelf?'

Ik ben verrast – zo verrast zelfs dat ik niet goed weet wat ik erop moet zeggen, en daarom knik ik alleen maar. Ik krijg het er zelfs benauwd van. Ik doe geen poging haar te bedanken. Misschien ziet ze het toch, want ze glimlacht en loopt weg.

Ik voel me nu ook opvallend kwetsbaar. Op een gevecht ben ik altijd voorbereid, maar niet hierop.

Ik stap weer in de auto en laat Sam weten dat ik op weg ben naar huis. Het is zelfs zonder verkeer op de weg zeker anderhalf uur rijden naar huis, maar we kunnen dan tenminste een tijdje van elkaars gezelschap genieten. Een beetje rust.

Ik heb bijna nooit zoveel geluk, en vandaag is het niet anders. Ik ga door de voordeur naar binnen en schakel het alarm uit. Connor is al op en zit aan de ontbijttafel aan een snee toast te knabbelen. Op zijn dertiende schiet hij tot mijn verrassing ineens de lucht in. Zijn schouders en borst zijn steviger geworden. En hij is ineens ook behoorlijk lang.

Maar Connor maakt vandaag geen geweldige indruk op me. Afhangende schouders. Doffe, donkere schaduwen in zijn ogen. Sam staat bij het fornuis eieren te koken. Hij werpt me lachend een liefhebbende blik toe en haalt zijn schouders op. De boodschap is doorgekomen. Sam is eind dertig, net iets ouder dan ik. Gemiddelde lengte, gemiddeld gewicht, blond haar. Een mooi

symmetrisch gezicht dat ouder of jonger kan lijken, afhankelijk van zijn stemming en het licht.

En ik hou met heel mijn hart van hem. Dat verbaast me nog steeds enorm; welk recht heb ik om van een man te houden die zo stabiel is en echt deugt? En hoe is het mogelijk dat hij van mij houdt? Dat is een mysterie dat ik waarschijnlijk nooit zal oplossen.

‘Hoi, schatje,’ zeg ik. Ik kus mijn zoon op zijn hoofd. Hij reageert nauwelijks. ‘Wat is er?’

Connor geeft geen antwoord. Hij ziet eruit als een soort zombie, wat deels door het tijdstip en deels door iets anders komt. Sam antwoordt in zijn plaats. ‘Hij zegt dat hij ziek wakker is geworden.’

‘Ziek,’ herhaal ik. Ik ga in de stoel naast Connor zitten. ‘Weer je buik?’

Hij knikt en bijt een heel klein stukje toast af. Hij heeft donkere kringen onder zijn ogen en zijn haar moet worden geknipt. Ik ben al een tijdje van plan met hem naar de kapper te gaan, en constateer nu tot mijn schrik dat hij er nogal verwaarloosd uitziet. Hij draagt een tot op de draad versleten trui, waar hij dol op is, maar die hij allang had moeten weggooiden, met daaronder een spijkerbroek met scheuren en gaten. En dan nog dat warrige haar en de dodelijk vermoeide ogen... Als je hem ergens op een hoek zou neerzetten met een kartonnen ZOEK WERK OM ETEN TE KOPEN-bord, zou hij beslist geld binnenhalen.

‘Wil je niet naar school?’ vraag ik hem, waarop hij weer zwijgend knikt. ‘Wat dacht je ervan om naar de dokter te gaan?’ Ditmaal schudt hij zijn hoofd. Ik druk de rug van mijn hand op zijn voorhoofd. Hij heeft geen koorts. ‘Schatje, het spijt me, maar je weet dat je ofwel naar de dokter ofwel naar school moet. Ik kan je niet gewoon thuishouden. Je hebt al genoeg dagen gemist.’

Hij kijkt me met een intens trieste blik aan, maar zegt nog

steeds niets. Hij legt alleen zijn toast neer en gaat naar zijn kamer. Ik kijk naar Sam, die zijn hand opsteekt in een ik-weet-het-niet-gebaar. ‘Als ik moest raden, zou ik zeggen dat het door pestkoppen komt,’ zegt hij.

‘Daar heeft Connor al jaren last van.’

‘Connor is ook een aantal keren verhuisd. Hij kon altijd vooruitkijken en die pestkoppen achter zich laten, maar nu heeft hij een vaste woonplaats. Hij moet hen nu onder ogen zien, zonder dat het einde in zicht is. Ik kan het mis hebben, maar...’

‘Maar waarschijnlijk heb je gelijk,’ zeg ik met een zucht. ‘Goed. Heb je nog gebakken eieren voor me?’

‘Met kaas en bacon. Ik snap het.’

Ik klop op Connors deur en open die op een kier. Hij zit op de rand van zijn bed naar de vloer te staren, met in zijn handen sokken die hij nog moet aantrekken. Als ik naar binnen loop, wordt hij niet kwaad, dus sluit ik de deur achter me.

‘Sam denkt dat het door pestkoppen komt,’ zeg ik. ‘Heeft hij gelijk?’

Een traag knikje.

‘Kun je er met mij over praten?’

Ik weet niet zeker of hij dat wil, maar uiteindelijk opent hij toch zijn mond, met zo’n hese stem dat het pijnlijk is. ‘Ik wil gewoon... Het is echt moeilijk.’

Hij heeft gelijk. Ik krijg dagelijks e-mails vol scheldwoorden en dreigementen. Op sociale media is het precies hetzelfde. Soms zitten ze zelfs geadresseerd in de brievenbus. Maar die smeerlappen blijven tenminste op afstand.

Connor wordt dagelijks in levenden lijve met die pestkoppen geconfronteerd. En hij kan niet ontsnappen.

Ik word zo door woede, frustratie en ook angst overweldigd dat mijn slapen ervan kloppen. Hoewel ik hem tegen de pijn wil beschermen, kan ik verder niet veel doen. *Blijf bij je beslissing. Hij moet leren hoe hij hiermee om moet gaan nu hij ouder wordt.*

Als ik hem in mijn armen blijf nemen om hem tegen de boze buitenwereld te beschermen, zal hij het benodigde pantser niet ontwikkelen.

Ik moet hem leren hoe hij zichzelf moet verweren... Dan zal hij zeker veilig zijn als ik er niet ben.

‘Schatje, ik weet het. Het spijt me. Ik kan met de directeur gaan praten, zodat hij in elk geval weet dat ze moeten stoppen...’

Hij schudt zijn hoofd al. ‘Mam, nee. Als jij je ermee bemoeit, wordt het alleen maar erger.’

Ik haal diep adem. ‘Wat wil je dan dat ik doe?’

‘Niets,’ zegt hij. ‘Net als...’ Hij maakt de zin niet af. Zijn stem zakt weg, maar ik weet wat hij wilde zeggen. Hetzelfde als altijd. Zo moet het lijken, ook al weet hij dat het me veel tijd en moeite kost om hem te beschermen. Het doet pijn, maar die kan ik verdragen. ‘Ik red het echt wel.’

‘Ik kan een extra afspraak bij de therapeut maken als je...’

Hij trekt zijn sokken aan, en dan zijn schoenen. Kalme, zorgvuldige bewegingen, alsof het belangrijk is om het precies goed te doen. ‘Goed.’ Zijn stem klinkt nu vlak. Verontrustend emotioneel. ‘Laat maar.’

Het gevreesde *laat maar*. Alsof er een stalen deur tegen mijn gezicht aan slaat. Ik ben eraan gewend om dat van mijn dochter te horen, maar niet van Connor. Maar hij groeit op en ontwikkelt zijn eigen karakter. Ik ben niet langer zijn schuilplaats.

Nu sta ik hem in de weg, en dat doet pijn.

Ik moet even bijkomen van de ijzige kilte die door me heen trekt. ‘Hoe heet hij?’ vraag ik hem.

Hij blijft stug doorgaan met zijn veters strikken. ‘Hoezo? Wat ga je dan doen? Ze in elkaar slaan?’

‘Misschien,’ zeg ik. ‘Want ik vind het vreselijk om te zien hoe moeilijk je het hebt, schatje. Echt.’ Ik hoor dat mijn stem aan het eind daadwerkelijk beeft.

En hij hoort het ook en kijkt meteen op. Ik kan de blik op zijn

gezicht niet goed zien, want hij draait zijn hoofd zo snel om dat ik alleen een vage schim zie.

‘Het was makkelijker toen we steeds verhuisden,’ zegt hij. ‘Toen we het niet allemaal moesten ondergáán.’

‘Weet ik. Wil je verhuizen? Ik dacht dat je het leuk vond om op één plek te blijven.’

‘Dat was ook zo. Ik bedoel, ik vind het een goed idee. Het is alleen...’ Hij gaat zuchtend achterover zitten, maar kijkt me niet aan. ‘Ik ga na school naar Reggies huis, weet je nog?’ Hij zegt het alsof we dat al hebben afgesproken, maar dat is niet het geval. Toch knik ik en ga ik er niet op door. Mijn zoon moet het gevoel hebben dat hij ergens naar uit kan kijken.

‘Bel je me als je er bent?’ Ik maak er een vraag van, geen bevel. Hij kijkt opgelucht.

‘Tuurlijk, mam.’ Hij staat op. ‘En nu kan ik beter pannenkoeken gaan eten.’

‘Goed idee.’

Ik wil hem een knuffel geven, maar zie dat hij dat niet wil. Ik heb erg met hem te doen. Ik ben enorm bang dat de hele wereld hem nog fors zal kwetsen, maar ik kan de hele wereld nu eenmaal niet tegenhouden. Ik weet dat ik dat niet kan.

Misschien is dat nog wel het ergste.

Vlak nadat Connor aan de ontbijttafel is gaan zitten, sloft ook mijn dochter de kamer in, met haar donkere haar sluik langs haar gezicht. Ze is gekleed in een rode badjas met Dracula-stripfiguurtjes erop. Ze gaapt met zo’n wijd open mond dat ik haar amandelen kan zien. ‘Shit,’ zegt ze. ‘Alweer school?’

‘Alweer,’ bevestig ik. ‘Roerei?’

‘Graag,’ zegt ze. ‘Koffie?’

‘Levenselixer met veel melk en suiker komt eraan.’

We eten als een gezinnetje. Ik hecht hier grote waarde aan, anders dan mijn kinderen, die nog half slapen; ik moet Lanny tot spoed manen wanneer ze rond blijft lummelen. Als ik ze niet

aanspoor, missen ze allebei de bus, en Sam moet ook vertrekken.

Bij de deur geef ik Sam een zoen. Ik zie de spijt in zijn ogen. We hebben vandaag ons privékwartiertje gemist.

Vanavond dan, hoop ik. Als er niets tussenkomt.

‘Sam?’ roep ik hem achterna. Terwijl hij naar zijn pick-up loopt, draait hij zich om. ‘Wees voorzichtig.’

‘Zoveel regels,’ zegt hij met een grijns. Achter de bomen begint het licht te worden en alles baadt nu in een vriendelijk, zacht licht. Het wordt weerspiegeld in de ruiten van onze auto en de pick-up, en even denk ik dat ik me iets inbeeld, omdat de lichtrode stip op Sams borst daar niet lijkt te horen.

Nog voordat ik beseft wat het is, begint mijn hart al te bonzen. Dan verplaatst de laserstip zich.

‘Sam!’ Mijn uitroep klinkt als een serieuze waarschuwing, maar ik zie dat hij niet weet waarvoor ik hem waarschuw. Vlak voordat ik ‘Op de grond!’ wil schreeuwen, verandert het zijraampje van zijn pick-up in een melkwit vlak, doordat het veiligheidsglas verbrijzelt. In het midden zit een gaatje ter grootte van een muntstuk.

De echo van een schot weerklinkt in de heuvels achter het huis.

De adrenaline giert door me heen en ik ben de deur al uit voordat ik heb gekeken of ik veilig ben. Sam is niet gewond, maar hij is een open doelwit. Hij zit ineengedoken, maar kijkt tegelijk rond waar het schot vandaan komt. Ik schreeuw: ‘Kom hierheen!’

Hij rent op de deur af. Het schot is achter het huis gelost, vanaf een hogere plek. Er zit iemand ergens in de bomenrij daarboven. Iemand die mij wilde laten zien dat hij Sam in het vizier had, en even gemakkelijk een kogel door Sams borst als door dat zijraam had kunnen jagen.

‘Jezus christus,’ zegt Sam. Hij klinkt opmerkelijk kalm, hoewel

zijn gezicht nu lijkbleek is. 'Ik heb hem helemaal niet gezien.'

Ik sleep hem uit de deuropening weg, sla de deur dicht en doe de grendel ervoor. Met bliksemsnelle trillende vingerstoten schakel ik het alarm in. De kinderen zijn hun slaapkamers uitgerend en blijven nu met vertrokken gezichten stokstijf staan. 'Weg bij de ramen,' zeg ik tegen hen en wijs naar de keuken. 'Ga naar de veilige kamer en blijf daar op de grond liggen!'

'Mam, was dat een schot?' vraagt Lanny.

'Neem Connor nu meteen mee naar de veilige kamer!'

Ze grijpt haar broer beet en sleept hem die kant op. Geagiteerd onderzoek ik Sam van top tot teen op verwondingen. Het komt wel eens voor dat mensen door de adrenalinevloed de kogelwond niet opmerken. Maar hij bloedt niet.

De sluijschutter had hem precies in het vizier, maar heeft opzettelijk misgeschoten. Een waarschuwing.

'Gaat het?' vraag ik.

Hij kijkt me met diezelfde opmerkelijk kalme blik aan. 'Ja hoor, behalve dat ik spijt heb dat ik mijn auto niet beter verzekerd heb. Hij heeft misgeschoten.'

'Welnee. Hij had een laservizier op je borst gericht.'

'Jij weet ook dat laservizieren op die afstand waardeloos zijn,' zegt Sam. 'Kogels vliegen in een curve.' Hij legt zijn handen op mijn schouders, brengt ze omhoog en plaatst ze om mijn gezicht. 'Gwen. Rustig ademen. Het is maar een raam, meer niet.'

'Nee,' zeg ik. 'Het was een dreigement.'

Ik draai me van hem af, pak mijn telefoon en druk op de sneltoets met het alarmnummer van de politie van Norton.